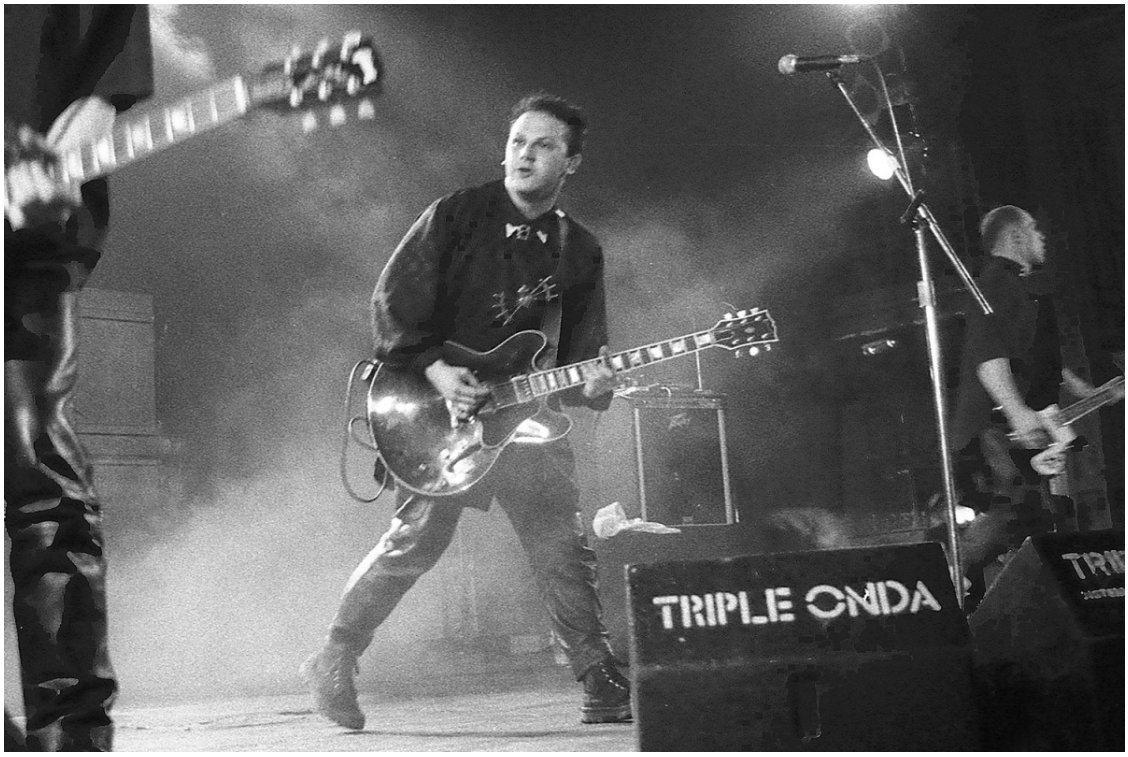
Enderrock | Martí Gironell | Actualitzat el 11/07/2018 a les 09:45

Kitsch o The Rat Pack

Martí Gironell, periodista i escriptor, compara la banda de Frank Sinatra amb els banyolins Kitsch | "Kitsch ratifica aquell tarannà de músics alternatius que els ha identificat durant trenta anys i encara continua vigent en la voluntat d'anar obrint camins sota terra"

Els banyolins Kitsch en directe l'any 1992 | Xavier Mercadé

D'entrada reconec que aquest binomi crida l'atenció, i potser a algú li fa mal d'ulls i tot. Ja sé que **The Rat Pack**, que vol dir ?colla de rates', sembla que no lligui ni amb cordes amb el grup banyolí **Kitsch**, sinó que més aviat ens trasllada a un lloc i a una època que res fa preveure que els connecti. **Rat Pack** va ser la banda nord-americana liderada per **Frank Sinatra** des de mitjans anys cinquanta fins a mitjans dels seixanta, i que va triomfar durant una dècada protagonitzant xous, concerts, pel·lícules i tota mena d'esdeveniments, fins i tot polítics. No en va una de les ?rates' era l'actor Peter Lawford, casat amb Pam Kennedy i, per tant, cunyat del president John Fitzgerald Kennedy. Quan el partit demòcrata volia muntar algun espectacle l'encarregava a Lawford i ell posava en marxa tota la *troupe*. Això volia dir que mobilitzava **Frank Sinatra**, Sammy Davis Jr, Dean Martin i Joey Bishop.

Amb tot, si faig aquesta curiosa relació de conceptes entre **Kitsch** i **The Rat Pack** és pel que ara us explicaré. Fa vint-i-cinc anys em vaig estrenar com a articulista a les pàgines d'aquesta revista precisament amb un text sobre la banda que llavors formaven Lluís Costabella, Joan Pairó i Bep Grabuleda. Els anys de locutor de ràdio musical m'han ofert la possibilitat d'escoltar infinitat de propostes de diversos estils, i per estrany que pugui semblar, la música i les lletres dels temes de **Kitsch** sempre m'han acompanyat. I d'igual manera ho han fet les tonades de les cançons de **Frank Sinatra** i **Rat Pack**. Tot i ser a les antípodes, goso dir que **Kitsch** i **Rat Pack** comparteixen filosofia i que la seva actitud -o potser n'hauria de dir ractitud- de rosegadors de consciències,

en essència, és la mateixa.

Els de Banyoles, al seu últim treball autoeditat l'any passat amb **Món a la Cova** reivindiquen un cop més aquesta manera de fer que representen les rates i que tan bé defineix Iolanda Batallé, editora i fundadora del segell :Rata, quan diu que hi ha una literatura secreta, subterrània, fugissera i desconfiada que sempre sobreviurà. Penso que el mateix ha passat i passa amb la música de **Kitsch** i **The Rat Pack**. Anar a contracorrent fa que amb els anys no t'hagi engolit un remolí sinó que et mantinguis ferm. Des d'"Art de trair" de l'any 1991 fins a la darrera versió que han gravat d'un tema de **Ramones** ("Pet Sematary"), **Kitsch** ratifica aquell tarannà de músics alternatius que els ha identificat durant trenta anys, i encara continua vigent en la voluntat d'anar obrint camins sota terra perquè a la superfície hi ha un món hostil del qual es mostren desconfiats. No és casual que a la coberta del seu primer àlbum hi aparegués un misteriós ratpenat o rata voladora, que ja venia a simbolitzar aquesta connexió amb els rosegadors i la seva eterna activitat reivindicativa, disposats si cal a arrossegar-se per terra.

Exactament el mateix però amb un estil diferent, amb elegància i en un entorn més glamurós però amb els mateixos objectius, és el que van fer els membres de la colla de rates més hollywoodiana que ha existit mai. Embolicant-ho de manera sofisticada, entre rialles, bromes i ritmes d'*easy-listening*, van imposar la seva voluntat de rosegadors de consciència, per exemple, en la qüestió de les polítiques no segregacionistes. Sí, ja sé que pot sonar estranya la comparació, però un cop fet l'exercici veig claríssima la connexió entre dues colles de rates que han fet servir la música per anar mossegant.